

วันขึ้นปีใหม่ของไทย
เริ่มวันที่ ๑ มกราคม ตั้งแต่เมื่อใด

วันขึ้นปีใหม่ของไทย

เริ่มวันที่ ๑ มกราคม ตั้งแต่เมื่อใด

ในสมัยโบราณวันขึ้นปีใหม่ของไทย คือ วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๕ และเปลี่ยนเป็นวันขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๕ ตามคติพราหมณ์ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๓๒ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๕) ได้มีพระบรมราชโองการประกาศเปลี่ยนวันขึ้นปีใหม่เป็นวันที่ ๑ เมษายน และให้เลิกใช้จุลศักราชในทางราชการ เปลี่ยนมาใช้รัตนโกสินทรศก โดยเริ่มในปีรัตนโกสินทรศก ๑๐๘ (พ.ศ. ๒๔๓๒) เป็นต้นมา ต่อมา พ.ศ. ๒๔๕๕ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๖) โปรดเกล้าฯ ให้เลิกใช้รัตนโกสินทรศก และให้ใช้พุทธศักราชแทน ส่วนวันเดือนปีคงใช้ไปตามเดิม ต่อมาได้เปลี่ยนวันขึ้นปีใหม่ตามสากลทั่วไป คือ ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๔๘๔ เป็นต้นมา ดังประกาศพระบรมราชโองการเมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๔๘๓ ประกาศให้ใช้วันที่ ๑ มกราคม เป็นวันขึ้นปีใหม่ ความว่า

“โดยที่จารีตประเพณีของไทยแต่โบราณมาได้ถือวันแรม ๑ ค่ำ เดือนอ้าย เป็นวันขึ้นปีใหม่ เป็นการสอดคล้องต้องกับคติแห่งพระพุทธศาสนา ซึ่งถือฤดูเหมันต์เป็นการเริ่มต้นปี ต่อมาจารีตอันนี้ได้เปลี่ยนแปลงไปตามคติพราหมณ์ซึ่งใช้วันขึ้น ๑ ค่ำ เดือนห้า เป็นวันขึ้นปีใหม่ ครั้นภายหลังเมื่อทางราชการนิยมใช้สุริยคติจึงได้ถือวันที่ ๑ เมษายน เป็นวันขึ้นต้นปี มาตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๓๒ แต่ในนานาอารยประเทศทั้งปวง ตลอดถึงประเทศใหญ่ ๆ ทางปลายบูรพทิศนี้ได้นิยมใช้วันที่ ๑ มกราคม เป็นวันขึ้นต้นปี การนิยมใช้วันที่ ๑ มกราคมนี้ มิได้เกี่ยวข้องกับลัทธิศาสนา จารีตประเพณี หรือการเมืองของชาติใดประเทศใด แต่เป็นการคำนวณโดยวิทยาการทางดาราศาสตร์และนิยมใช้กันมาเป็นเวลากว่าสองพันปี เมื่อประเทศไทยได้นิยมถือสุริยคติตามอย่างนานาประเทศแล้ว ก็เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะใช้วันที่ ๑ มกราคม เป็นวันขึ้นต้นปีเหมือนอย่างประเทศทั้งหลาย เพราะวันที่ ๑ มกราคม ก็ใกล้เคียงกับวันแรม ๑ ค่ำ ของไทย และเป็นการใช้ฤดูหนาวเริ่มต้นปี การใช้วันที่ ๑ มกราคม เป็นวันขึ้นปีใหม่จะเป็นการสอดคล้องต้องตามจารีตประเพณีโบราณของไทย ต้องตามคติแห่งพระบรมพุทธานุศาสน์และได้ระดับกับนานาอารยประเทศทั้งมวล อนึ่ง ได้มีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติปีประดิทิน พุทธศักราช ๒๔๘๓ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาตั้งแต่วันที่ ๑๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๘๓ และพระราชบัญญัตินั้นก็เป็นอันใช้ได้ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๘๓ เป็นอันว่าทางรัฐนั้นได้ใช้วันที่ ๑ มกราคม เป็นวันเริ่มปีใหม่แล้ว จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พระบรมวงศานุวงศ์ คณะสงฆ์ และอาณาประชาราษฎร์ทั้งมวล นิยมถือวันที่ ๑ มกราคม เป็นวันขึ้นปีใหม่ ให้ถือเป็นจารีตประเพณีของชาติตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป และขอให้ปีใหม่อันเริ่มขึ้นในวันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๘๔ นี้ จงเป็นเวลารุ่งอรุณแห่งชีวิต ให้ชาติไทยได้รับความเจริญและก้าวหน้าขึ้นสู่ความรุ่งโรจน์ใหญ่หลวง ให้อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงได้รับความร่มเย็นเป็นสุขทั่วกันเทอญ”

เอกสารประกอบ

๑. พระบรมราชโองการพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๕) ประกาศเปลี่ยนวันขึ้นปีใหม่เป็นวันที่ ๑ เมษายน และให้เลิกใช้จุลศักราชในทางราชการ เปลี่ยนมาให้ใช้รัตนโกสินทรศก
๒. พระบรมราชโองการ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๖) ประกาศให้เลิกใช้รัตนโกสินทรศก และให้ใช้พุทธศักราชแทน
๓. ประกาศพระบรมราชโองการเมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๔๘๓ ประกาศให้ใช้วันที่ ๑ มกราคม เป็นวันขึ้นปีใหม่
๔. พระราชบัญญัติปีประติทิน พุทธศักราช ๒๔๘๓ ให้ใช้วันที่ ๑ มกราคม เป็นวันเริ่มปีใหม่

ราชกิจจานุเบกษา , กรุงเทพมหานคร

เล่ม ๕ แผ่นที่ ๕๓ วันอาทิตย์ เดือนห้า แรมสี่ค่ำ ปีชวดสัมฤทธิศก ๑๓๕๐ หน้าเบอร์ ๕๔๑

สารบัญ

ประกาศให้ ใช้วันอย่างใหม่	หน้า ๕๔๑
กงสุลเชเชรราต.ทนมารคเฝ้า	หน้า ๕๔๓
ข้าราชการถวายบังคมลา	หน้า ๕๔๓
จุฬาราช	หน้า ๕๔๓
พระราชทานเพลิง	หน้า ๕๔๔
พระราชทานยศสิลาหน้าเพลิง	หน้า ๕๔๔
มอญแก่	หน้า ๕๔๔
การขึ้นเรือในวิกที่สุก ของ ราชกิจจานุเบกษาขึ้น	หน้า ๕๔๔

ประกาศ

ให้ ใช้วันอย่างใหม่

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ มหิตวาทพยอมตามกฎมณเฑียรบาลว่า
 รัชสมัย รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
 ราชกิจจานุเบกษาว่าด้วยพระบรมราชโองการ
 รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
 รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

เกล้าเจ้ากรุงสยาม ที่ฝ่ายเหนือฝ่ายใต้ แลดิน
 แดนที่ใกล้เคียง คือลาว เวียงจันทน์ การมลายู
 กระหวั่นระลอก

มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าว่า
 ตั้งว่า กว้างทรงพระราชดำริห์ ถึงวิธีนับวัน
 เดือน ที่ใช้กันอยู่ในสยามรัฐมณฑล แลที่ใช้
 ในประเทศใหญ่น้อยเป็นอันมากในโลกนั้น เป็นวิธี
 ต่างกันอยู่มากคือกล่าวโดยย่อก็เป็นวิธีใช้ตามจันทร
 คติอย่างหนึ่ง แลวิธีคตินี้หนึ่ง จึงทรง
 พระราชดำริห์ว่า วิธีนับวันเดือนอย่างนี้ที่สุดนั้น
 ควรจะประกอบด้วยเหตุอันควร ๓ ประการ ประ
 การหนึ่ง (๑) คือให้ถูกต้องใกล้เคียงกับฤดูกาล
 ประการหนึ่ง (๒) ให้มีพระบรมราชโองการ
 ไม่รบกวนกันนัก กับประการหนึ่ง (๓) ให้
 ทั้งปวงรู้ ใ้ง่ายทั่วไปก็กว่าอย่างอื่น ทั้งนี้จึงจะ
 สมควรที่จะใช้ ในประเทศทั้งปวง

แต่วิธีนับวันเดือนที่ใช้กันอยู่นั้น นับตามจันทร
 คติแลตามวิธีตามตำราสุริยาคติเป็นต้น เพื่อว่า
 จันทรคติจะได้เข้าประกอบด้วยสุริยคติไว้ แต่
 สุริยคติการตามตำราวิธี ก็มีแต่เอาวิธีตาม
 ฤกษ์อย่างเดียว ไม่ได้เอาวิธีตามโลกนี้เป็น

หลักอย่างสามัญสงกรานต์ ซึ่งอาทิตย์ทรงสถู
 กลางโลกย์เพราะเหตุว่า สุริยโคจรโดยดาวฤกษ์
 รอยหนึ่งตามความขึ้นเป็นหนึ่งได้ ๓๖๕ วัน ๖ โมง
 ๑๓ นาที ๓๖ วินาที แต่สุริยโคจรโดยเหนือ
 ไตรรอยโลกย์ แลตรงสถูกลางโลกย์นี้ก็นับว่า
 เป็นสามัญสงกรานต์ ขาเข้านี้ มีมัธยมประ
 มาณเป็นหนึ่ง ๓๖๕ วัน ๕ โมง ๔๘ นาที
 ๔๘ วินาที เหตุฉนี้ประมาณ ๖๐ ปี คติทั้งสอง
 นี้จะผิดกันถึงวันหนึ่ง สามัญสงกรานต์จึงได้เลื่อน
 ไปวันหนึ่งจากองศาหนึ่งทุก ๖๐ ปี ฤกษ์ฤกษ์ก็เลื่อน
 ไปตามกัน เมื่อคำนวณดูก็เห็นว่าแรกตั้งจุลศักราช
 นั้น เป็นวันสามัญสงกรานต์ขาเข้า แลมีสุริย
 ปราศเวลาบ่าย ๓ โมง ครั้นกาลล่วงมาถึง
 เวลา จุลศักราช ๑๒๕๐ ปี คติเป็นวัน
 สงกรานต์ เคลื่อนเข้ามาภายหลังสามัญสงกรานต์
 ขาเข้าถึง ๒๑ วัน ฤกษ์ฤกษ์ก็เลื่อนมาตามกัน
 ด้วยเหตุว่าฤกษ์ย่อมเป็นตามอาทิตย์กับโลกย์นี้ ตั้ง
 อยู่อย่างใด ก็เป็นอย่างนั้น ไม่อะไรรบแต่ดาวฤกษ์
 เพราะฉนั้นสุริยคติกาลตามสุริยาศรนี้ ก็ไม่สม
 กับเหตุอันควรประการที่ ๑ ซึ่งกล่าวมาแล้ว

อันวิธีนับที่ไซ้อยู่ทุกวันนี้ ย่อมมี
 ประมาณเป็นสามอย่างไม่เสมอกัน คือขึ้นปรกติ
 ๑๒ เดือนเป็น ๓๕๔ วัน มีอธิกวัน ๓๕๕ วัน
 กับขึ้นอธิกมาส ๑๓ เดือนเป็น ๓๕๔ วัน ถ้าจะ
 แปลกกันแต่อย่างเช่นนี้ปรกติ กับขึ้นอธิกวันเท่านี้
 ก็จะไม่ผิดประหลาดมากนัก แต่วิธีอย่างนี้ มี
 อธิกมาสยาวกว่าขึ้นปรกติ แลขึ้นอธิกวารถึงเดือน
 ห้า เพราะฉะนั้นวิธีนับอย่างนี้ ไม่สมกับเหตุ
 อันควร โดยประการที่ ๒ ก็กล่าวมาแล้ว

อีกประการหนึ่ง วิธีนับที่ไซ้อยู่
 ทุกวันนี้ถ้าพ้นจากกาลประจุบันไปแล้ว จะเป็น
 กาลอดีตก็ อมาตย์ก็ เป็นการยากที่คนสามัญ
 จะรู้ได้ว่าใช่ใดเป็น อธิกมาส อธิกวารฤกษ์ปรกติ
 ถึงแม้ว่าผู้รู้วิชาเลขคี่แล้ว ก็ยังต้องคิด
 คำนวณหาเวลาว่าสอยสวนอยู่ช้านานจึงจะ ใ้รู้
 ด้วยทั้งทำพิศุทธิมาศ ก็ทำสัมมุชอาทิตย์
 แลจันทร์ ในวันเข้าพรรษา แลวันยวาราณา ให้เข้า
 ทั่วอย่างฤกษ์ โดยผ่อนวันในปีจะได้เป็นอธิกมาส
 อธิกวารฤกษ์ปรกตินั้น เข้าหาให้ต้องอย่างฤกษ์เข้า
 พรรษา อยู่ในฤกษ์ ๒๐ ฤกษ์ ๒๑ ฤกษ์
 ๒๒ คือ บุรพาสาย อุตราชาย สวาระ ๓ ฤกษ์
 กับฤกษ์ยวาราณาอยู่ในฤกษ์ ๒๖ ฤกษ์ ๒๗
 ฤกษ์ ๑ คืออุตราชายทรวกัธศั ๓ ฤกษ์ แล้ว
 อย่าให้สงกรานต์ก่อนขึ้น ๔ คำ เดือน ๕ ด้วย
 ทางคำนวณ อย่างนี้ เป็นของยากขึ้นภายหลังไม่ไว้
 เป็นตำราที่เฒ่าแก่เค็มแรกตั้งจุลศักราช เหมือน
 ตำราสุริยาศร เพราะฉะนั้นจึงได้ถ่วงในวิ
 เถลิงศก ทางนี้ก็ตรงกันบ้างก็ไม่ตรงกัน แลทาง
 คำนวณอย่างนี้จะกำหนดลงว่าขึ้นปรกติ ก็ขึ้นมีอธิ
 มาศอธิกวารขึ้นหนึ่งก็ไม่ได้ ก็มีควมรู้เสมอ
 กันก็อาจจะทำให้ต่างกันได้ มีตัวอย่างเช่น
 เช่นปีระกาเอกศกจุลศักราช ๑๒๗๑ ค่อยไปข้างหน้า
 อีก ปีนี้ใครพวกหนึ่งมีสมเด็จพระเจ้าบรมวงษเธอ
 เจ้าฟ้ามหาดลาง กรมสมเด็จพระบวรราชปรีชญาณ
 สันพระชนม์แลพระโอรสเป็นพระเจ้าน้อง
 หลวงออกว่าเป็นอธิกมาส ใครอีกพวกหนึ่งมีพระเจ้า
 บรมวงษเธอ กรมพระปวเรศวริยาลงกรณ์ แลขุน
 ไชยวิเศษ (เดิม) ที่ถึงแก่กรรมเป็นต้น

๑๒ โมง ๔๔ นาที ๓ วินาที ๑๗ รอยจันทร์โคจร
เป็น ๓๕๔ วัน ๔ โมง ๔๔ นาที ๓๖ วินาทีเศษ
มทั้งสำหรับนับต่อไปข้างหน้าปรกติ จึงนับว่า
๓๕๔ วันเท่านั้น ๑๓ รอยจันทร์โคจรเป็น ๓๔๓
วัน ๒๑ โมง ๑๒ นาที ๓๕ วินาที แต่เศษโง
เกือบเต็มวันไปแล้ว แลเศษโงยังปรกติซึ่ง
ทั้งวันนั้นผลสมเข้าให้เต็มวันเป็นยี่สิบมาก ๓๔๖
วัน ส่วนเศษโงที่ยังเหลืออยู่อีกนั้นเสลาเป็น รอย
เต็มวันเข้าเมื่อใด ก็เป็นอธิกวารเต็มวันเช่นเมื่อนั้น
ในยศหนึ่งซึ่งนับ รอย ๑๕ ปีว่ากษัตริย์แลจักร
ทรงกันโดยเป็น ๑๕ รอยอาทิตย์ ๒๑๕ รอย
จันทร์นั้น เมื่อกฎการทำราศุวิชาทร แลการทำ
อื่นก็เห็นว่าไม่ทรงกันแท้ ว่าแต่เพียงตามทำรา
ศุวิชาทร ๑๕ ปีนี้ | สุริยคติได้ ๖๕๓๕ วัน
๒๑ โมง ๕๕ นาที ๒๖ วินาที จันทร์คติได้
๖๕๓๕ วัน ๑๖ โมง ๓๑ นาที ๕๕ วินาที
สุริยคติโงกันอยู่ดังนี้ วิถีนั้นอย่างนี้รู้ใช้กัน
อยู่ได้ก็เพียงแต่ช่วยหนึ่งหนึ่ง ซึ่งขอหมาย
ประกาศไปเท่านั้น วรรณะนี้ไปแล้วก็รู้ ฎา
ข้างหน้าต่อไปก็ ถ้าไม่มีผู้ไม่มาหมายเหตุ
เป็นที่สังเกตไว้แล้ว ก็ไม่มีผู้ใดจะบอกได้ว่า
เป็นกี่วันมาแล้ว เพราะเป็นการยากยิ่งเหลือผู้
ใดจะทรงจะทำได้ แลเป็นของที่รู้ได้เฉพาะ

น้อยก็วัดไม่เปะสาขาวนทั่วไป เพราะเหตุ
ฉะนั้นนับนี้ก็ไม่สมกับเหตุอันควร โดยประการ
ที่ ๓ ถึงกล่าวมาแล้วข้างต้น
จึงได้ทรงพระราชดำริถึงวิธีนับตาม
สุริยคติกาล ซึ่งเกินอยู่รอบโลกนั้น มีกำหนด
มัธยมประมาณรอยหนึ่ง ๓๖๕ วัน ๕ โมง ๔๔ นาที
๔๕ วินาทีนั้น มีทางนับอันหนึ่งซึ่งใช้กันว่า
ปรกติสุริยทิน ๓๖๕ วัน แลมีอธิกสุริยทิน ๓๖๖ วัน
ปีปรกติ ๓ ปี มีอธิก ๑ ปี อย่างนี้ไปจนครบ
ร้อยปี ที่ ๑ ถัดร้อยปีที่ ๒ ถัด ร้อยปีที่ ๓ ถัด
ที่ควรจะมีอธิกสุริยทินนั้น ก็ได้กลับขึ้นเป็นปีปรกติ
ต่อเมื่อถึงร้อยปีที่ ๔ จึงได้คงเป็นอธิกสุริยทิน
ทางนับอย่างนี้คิดเฉลี่ยเป็นหนึ่ง ได้ ๓๖๕ วัน
๕ โมง ๔๕ นาที ๑๒ วินาที มากกว่ามัธยม
ประมาณอยู่ปีละ ๒๓ วินาที อย่างน้อยที่สุดที่
ระคิดให้เป็นไปได้ตลอดไปเกือบ ๔๐๐๐ ปี จึงจะ
เคลื่อนถึงวันหนึ่ง วิถีทางนับอันนี้สมกับเหตุ
อันควรประการที่ ๑ ซึ่งกล่าวมาแล้วนั้น โดยได้
สุริยคติทุกกาลอย่างที่สุด แลสมกับเหตุอันควร
ประการที่ ๒ โดยปีหนึ่ง มีประมาณไม่มาก
ไม่น้อยกว่ากันนัก มีแต่ปีปรกติ ๓๖๕ วัน กับปี
อธิกสุริยทิน ๓๖๖ วัน เป็นกาลกำหนดสมควรที่
จะเทียบเคียงความเจริญ ฎาต่อมถอยในสรรพสิ่ง

ทั้งปวงซึ่งมีขึ้นเป็น ในปีหนึ่ง ๆ ใ้แก่นนอน
แลสมกับเหตุอันควร ประการที่ ๓ โดยเป็น
ทางง่ายที่คนจะเรียนรู้ แลจำไว้ได้รู้ทั่วไปในประ
ชุมชนในโลกนี้ให้มาก แลเพราะมีพระบรมราช
ประสงค์ทรง พระ กรุณา แก่อาณา ประ ชา ราชภู
ทั้งปวงทั่วไปจะได้ มีวิชาเจริญเร็ว ให้ละสิ่งซึ่ง
ไม่เป็นประโยชน์ มาประกอบสิ่งที่เป็นประโยชน์จริง
อยู่เสมอทั้งนี้ การค้นใดที่ควรระแกลใจให้ค
้น จึงได้ทั้งพระราชกฤษฎีกาไทยทรงกระทำให้เป็น
อย่างแก่คนทั้งปวง จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ให้ตราเป็นพระราชบัญญัติไว้สืบไปว่า

ข้อ ๑ ให้ทั้งวิธีนับปีเกือนตามสุริยคติ

กาลตั้ง ว่าต่อไปนี้เป็นปีปรกติ ๓๖๕ วัน บัอธิก
สุรทิน ๓๖๖ วัน ให้ใช้ศักราชตามยี่สิบแต่ทั้งกรุง
เทพ มหานครอมรวรทิน โกลสินทร์ศก ใช้นช
บรมราชธานีนั้น เรือนว่ารัตนโกสินทร์ศก ใช้นช
ยี่ในรัชกาลที่หลังศกด้วย แต่เลขที่ศกที่
ประกาศไว้ในหมายประกาศสงกรานต์ ใช้นช
ก่อนเมื่อเปลี่ยนจุลศักราชนั้น ให้ยกเลิกให้เปลี่ยน
เลขที่ศกตามกาลที่เปลี่ยนรัตนโกสินทร์ศก

ข้อ ๒ ปีหนึ่งมี ๑๒ เดือน มีชื่อตาม
ราชที่เกือนนั้นยกเว้นอยู่ มีคำด้วยดังนี้

เดือนที่ ๑ ชื่อ เมษายน มี ๓๐ วัน

๖ ๒ ๖ พฤษภาคม ๖ ๓๑ ๖

๖ ๓ ๖ มิถุนายน ๖ ๓๐ ๖

๖ ๔ ๖ กรกฎาคม ๖ ๓๑ ๖

๖ ๕ ๖ สิงหาคม ๖ ๓๑ ๖

๖ ๖ ๖ กันยายน ๖ ๓๐ ๖

๖ ๗ ๖ ตุลาคม ๖ ๓๑ ๖

๖ ๘ ๖ พฤศจิกายน ๖ ๓๐ ๖

๖ ๙ ๖ ธันวาคม ๖ ๓๑ ๖

๖ ๑๐ ๖ มกราคม ๖ ๓๑ ๖

๖ ๑๑ ๖

ในปีปรกติสุรทิน

๖ ๑๑ ๖ กุมภาพันธ์

๖ ๑๒ ๖

ในปีอธิกสุรทิน

๖ ๑๒ ๖ มีนาคม ๖ ๓๑ ๖

วันในเดือนหนึ่งนั้นให้เรียกว่าวันที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕, ๖, ๗, ๘, ๙, ๑๐, ๑๑, ๑๒

ข้อ ๓ ให้นับใช้วิธีในราชการแลการ
สารบาณซึ่งทั้งปวงทั้งแต่วัน ๒ เดือน ๕ ขึ้น ๑ ค่ำ
ปีฉลูยังเป็นสัมฤทธิศก จุลศักราช ๑๒๕๐ นั้น
เป็นวันที่ ๑ เมษายน รัตนโกสินทร์ศก ๑๐๘
ต่อไป แลวิธีวันเกือนตามรัตนคติ ซึ่งเคยใช้มา

ในการกำหนดพระราชพิธีประจำปีเบื้องต้นต่าง ๆ ก็
แก้ไข สังเกตเป็นวันพระหยุดทำการก็ให้คง
ใช้ตามเดิม

ข้อ ๔ ถ้าจะใคร่รู้ว่าปีใดเป็นปีอธิกสุรทิน
ให้ตั้งรัตนโกสินทร์ศกลงเอา ๑๔๓ บวกเอา ๔
หารขาดโดยนัยเป็นปีอธิกสุรทิน เว้นไว้แต่บวก
แล้วเลขครบ ๑๐๐ ก็คือ ๒๐๐ ก็คือ ๓๐๐ ก็คือ
อย่าให้ เป็นอธิกสุรทินในนั้น ต่อเมื่อครบ ๔๐๐
จึงคงเป็นไปตามที่ว่ามีทุก ๔๐๐ ปี เสมอไป

ข้อ ๕ เงินภาษีอากรทั้งปวงนั้นให้ส่ง
ตามเดือนตามปีที่กำหนดเงิน เดือนเงินนี้ในราชการ
ทั้งปวง ถ้าให้จ่ายตามเดือนตามปีเหมือนกัน

ประกาศมาแต่บัดนี้ ๕ เดือน ๔
แรม ๑๓ ค่ำ มีชวงสัมฤทธิศก รุคักราช ๑๒๕๐
เป็นวันที่ ๗๔๔๓ ในรัชกาลปัจจุบันนี้

กงสุลเยเนอราลเดนมาร์กเฝ้า

วัน ๔ เดือน ๔ แรม ๑๑ ค่ำ เวลา
บ่าย ๕ โมงเศษ พระเจ้าอยู่หัวเสด็จออกพระ
ที่นั่งจักรกรีมหาปราสาทเยอชบรพทิศ

เจ้าพนักงาน กรมวัง กรมท่า นำชีเชษ
เอกกี กงสุลเยเนอราลเดนมาร์กเฝ้าทูลละอองธุลี
พระบาท

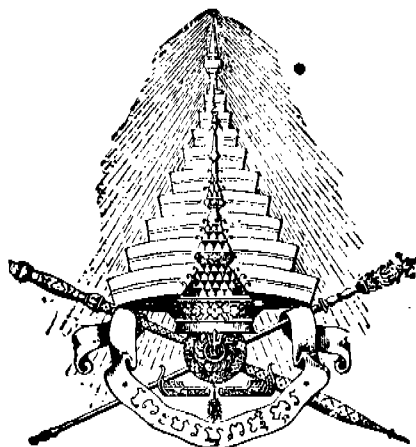
พระเจ้าอยู่หัว มีพระราชดำรัสปฏิสันถาร
โดยสมควรแล้ว กงสุลเยเนอราลเดนมาร์กถวาย
คำนับกลับออกมา พระเจ้าอยู่หัวเสด็จขึ้น

ข้าราชการถวายบังคมลา

ณวัน ๒ เดือน ๔ แรม ๙ ค่ำ ปีชวด
สัมฤทธิศก พระเจ้าอยู่หัวเสด็จออกขุนนาง
พระยาศรีสังหเทพนิภา นายเอี่ยมพรหมศาล
นายหนานพรหมเทพเมืองน่าน ถวายบังคมลา
กลับไปบ้านเมืองทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้
พระราชทานผ้าพรรณตามธรรมเนียม

ข่าวตาย

พระครูพุทธพยากรณ์ เจ้าอาวาส
วัดอัมรินทร์ (มั่น) เป็นบุตรนายพุ่มขาว
เมืองปราจีนบุรี ได้มาเข้าศึกษาพระปริยัติธรรม
ต่อพระวชิรเกษิ เจ้าอาวาสวัดอัมรินทร์
แต่อายุได้ ๑๒ ปี ครั้นอายุครบที่จะอุป
สมบท จึงได้อุปสมบทเป็นภิกษุอยู่วัดนั้น
ภายหลังพระวชิรเกษิถึงแก่กรรมภาพ พระปลัด
(อ่อน) ได้เป็นพระครูพุทธพยากรณ์เจ้าอาวาส
จึงได้เป็นพระสมุหอยู่วัดนั้น ต่อมาพระครูพุทธพยา

ประกาศวิชันับ วัน เดือน ปี

มีพระบรมราชโองการ ใน พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล
พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ว่า

วิชันับวันเดือนปีในราชการ ซึ่งได้ มีประกาศไว้แต่ในรัชกาลก่อน
เรียกว่าประกาศให้ใช้วัน อย่างใหม่ ลงวันพฤหัสบดี เดือนสี่ แรม
สิบสอง ค่ำ ปีชวด สัมฤทธิศก จุลศักราช ๑๙๕๐ นั้น ทรงพระราช
ดำริเห็นว่า เปนความประสงค์สำหรับที่จะใช้ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย
เรียบร้อยอยู่แล้ว แต่ว่าดูเหมือนหนึ่ง สำหรับที่จะใช้ ในการอนาคตฝ่าย
เดียว จึงได้กำหนดให้ใช้ ปีรัตนโกสินทร ศก แด่แสดงวิธีใช้ บ
อธิกสุรทินตามวิธีที่เรียกว่าปฏิทิน อย่างใหม่ ในยุโรปนั้น อย่างเดียว
ฝ่ายการในอดีตนั้น หาได้กล่าวกำหนดลงไว้ไม่

วิธี นับวัน เดือน ปี ใน ประเทศ อัน รุ่งเรือง แล้ว ที่หลาย แห่ง ที่ เปน
สำคัญ ไซ้ทั่วไป นับ ว่า มี อยู่ ดัง อย่าง ๆ หนึ่ง เรียก ชื่อ ว่า ปฏิทินยูเนียน
ๆ ปฏิทิน อย่าง เก่า ก็ เรียก ปฏิทิน อย่าง นี้ มี กำหนด วัน แด่เดือน อย่าง ที่
ประกาศ ให้ ไซ้ อยู่ แต่ ครั้ง นับ ใน เดือน มกราคม ไซ้ บัดนี้ ศกศักราช
แต่ มี อธิกสุรทิน ทุก ปี เมื่อ เวลา เอา เลข ๔ หาร ศกศักราช ได้ ชาติ ตัว
ไม่มี เศษ ปฏิทิน อย่าง นี้ มี ประมาณ มี หัก ๓๖๕ วัน กับ ๖ ชั่วโมงถ้วน
ปฏิทิน อีก อย่าง หนึ่ง เรียก ว่า เกรกอเรียนปฏิทิน ฤ็ปฏิทิน อย่าง ใหม่
ซึ่ง ได้ ไซ้ ใน ยุโรป ที่ เมือง โรม เปน ครั้ง แรก ตั้งแต่ ปี ศกศักราช
๑๕๘๒ ฤ็เมื่อ พุทธศักราช ๒๑๒๕ มาจนทุกวันนี้ ปฏิทิน
อย่าง ใหม่ นี้ ได้ มี ใน ประกาศ ซึ่ง กล่าว มา ข้าง ต้น นี้ ให้ ไซ้ อยู่ แล้ว
แต่ เกือบ เหมือน กัน กับ ปฏิทิน อย่าง เก่า ทุก อย่าง แปรต กัน แต่ เพียง
เมื่อ ศกศักราช ครบ ร้อย หนึ่ง ฤ็ สอง ร้อย ฤ็ สาม ร้อย ปี ซึ่ง
เลข ๔ หาร ชาติ ตัว แล้ว นั้น ห้าม ไม่ ให้ มี อธิกสุรทิน คือ ครบ
สี่ ร้อย ปี เมื่อใด จึง ให้ มี เดือน นั้น อีก การ ที่ ต้อง มี ปฏิทิน อย่าง ใหม่ แก่
อย่าง เก่า ขน ไซ้ นี้ ก็ เพราะ เหตุ ที่ จำนวน เวลา ปี ปฏิทิน อย่าง เก่า ยาว
กว่า กำหนด จำนวน เวลา ตาม ญีุ่ สงคราม คี่ อยู่ ประมาณ ปี ละ ๑๑ นาที
เมื่อ การ เปน อยู่ อย่าง นี้ ๑๓๑ ปี เศษ ก็ จะ เกิด ข้น จาก กำหนด ฤ็ถูก ถัด
ไป วัน หนึ่ง จึง ต้อง คิด เด็ก อธิกสุรทิน เสีย ให้ พอดี กัน แม้ ว่า ปฏิทิน
อย่าง ใหม่ ยังมี จำนวน เวลา ปี ละ ๓๖๕ วัน ๕ โมง ๔๙ นาที ๑๒ วินาที

นี้ก็ยังเกินกว่า จำนวน เวลาสามัญสงกรานต์อยู่ประมาณปีละ ๒๓๐ วินาที
 แต่ว่าต่อเมื่อกาลล่วงไป ๒๓๕๖ ปีเศษ จึงจะมีถึงถึงวันหนึ่งได้
 ยะเป็นเวลาหนึ่งเกิดอายุคนทุกวันนี้ที่จริงต้องแก้ไข เช่น การสำหรับ
 ฆนใน อนาคตจะคิดแก้ต่อไป จึงหาได้ มีกำหนดแก้ไขไว้ไว้แล้วไม่
 แต่กระนั้นก็ยังมีความคิด ของผู้ที่ทราบกาลกำหนดไว้ว่า ถ้าแม้จะ
 แก้ไขให้ออกต้องต่อไปในอนาคตนั้นแล้ว เมื่อจุลศักราชพันครบ
 สี่พันปี ๆ ใด อันเป็นไปตามวิธีอย่างใหม่นี้ให้ มีอธิกสุรทินแล้ว จึง
 อธิกสุรทิน ปีนั้นเสีย ก็ยังจะใช้ได้ตรงกับฤดูกาลไปอีกหลายหมื่นปี

ปฏิทิน อย่างเก่า กับ อย่างใหม่นี้ เมื่อจุลศักราช ๒๐๐ ปีเศษ
 ฤาจะกล่าวกำหนดปีลงให้แน่นอน คือตั้งแต่จุลศักราช ๒๐๐ จน
 ๒๙๙ ฤา พระพุทธศักราช ๒๕๓๓ จน ๒๕๔๒ ปีนั้น วันเดือน
 ตรงกัน ทั้งสองอย่าง ไม่คลาดเคลื่อนกัน จนวันเดียว ตั้งแต่กำหนดนี้
 นับต่อมา ฤาว่า นับถอยหลังขึ้นไป วันอย่างใหม่ก็ย่อมมากกว่า
 ฤา น้อยกว่า อย่างเท่านี้ นับวันทุกสัร้อยปี ตามที่จะ นับต่อมาเป็น
 อนุโลม ฤาจะ นับถอยหลังขึ้นไปเป็นปฏิทินนั้น

ปฏิทิน อย่างใหม่ซึ่งมิได้ ใช้ ใน ประเทศยุโรป พร้อมทั้งทวนไปในจุลศต
 ศักราช ๑๘๘๒ แต่ได้ ใช้เปลี่ยน อย่างเก่ามาโดยลำดับเวลาที่ประเทศ
 ในที่สุด ประเทศอังกฤษ จึงได้ประกาศใช้ ใน จุลศตศักราช ๑๘๕๒
 ฤาเมื่อ พระพุทธศักราช ๒๔๓๕ นั้น ใน ประเทศนั้น ปฏิทิน อย่าง

ใหม่ได้ใช้อยู่ในประเทศที่รุ่งเรืองแล้วทุกประเทศ เว้นไว้แต่ประเทศ
รัสเซียประเทศเดียวที่ใช้ปฏิทินอยู่อย่างเก่า

หนึ่ง ทรงพระราชดำริเห็นว่า ปีรัตนโกสินทร ศก ที่ใช้อยู่ทุกวันนี้
เป็นการสะดวกดีสำหรับใช้ในการ ประจวบกันแต่อนาคตได้แล้ว แต่การใน
อดีตภากนั้น ถ้าจะบังคับให้ใช้ก็จะกระทำให้เข้าใจยากอยู่ที่จะต้อง
นับปีทวนถอยหลังเป็นปฏิโลมเรียกว่าก่อน รัตนโกสินทร ศก แต่ทรง
พระราชดำริเห็นว่าพระพุทศักราชนั้น ได้เคยใช้ในราชการสำคัญ ๆ
มามิได้ขาด ดังเช่น มีใน ประกาศเป็น บัญญ พแนก ราชการ สำคัญ เป็น
แต่ยังหาได้บังคับให้ใช้ในราชการทั่วไปไม่ ถ้าจะให้ใช้พระพุทศักราช
แทน ปีรัตนโกสินทร ศก แล้ว ก็จะเป็น การ สะดวก แก่ การ อดีตใน
พงษาวดาร ของ กรุง สยาม มากยิ่ง ขึ้น

แต่ได้โปรดเกล้าฯ ให้คำนวณสอบส่วนบุญของ พระราชา ของ สมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่ง สมเด็จพระ บรมอัยยกาธิราช พระบาทสมเด็จพระ
จอมพลเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้โปรดเกล้าฯ ให้ให้ใครคำนวณไว้สำหรับ
ใช้จารึก แผ่นศิลาบรรจุพระเจดีย์ มีฉบับอยู่ในหอพระสุราลัยพิมาน
ในพระบรมมหาราชวัง แต่ที่กรมราชบัณฑิตนั้นก็ได้ความว่า ได้
กระทำไว้ตามเกณฑ์เดิมซึ่งเป็นหลักใน คัมภีร์สุริยาตร์ แต่ใช้ศักราช
ซึ่งพระเจ้าอัญชน พระอัยกาของ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งไว้เมื่อ

วันที่ ๒ มีนาคม ๑๓๑

ราชกิจจานุเบกษา

เล่ม ๒๙ หน้า ๒๖๘

ศักราช ฤทธิศได้ ๒๔๑๑ ฤกษ์ก่อน พระพุทธศักราช ๑๔๗ ปี วัน ประสูตร์
วัน ครุฑ์ แต่ วัน ปรีณิพพาน ทั้ง ดำม คว พระ ชาตานี้ ตก อยู่ใน เดือน
เมษายน ตาม ปฏิทิน ทั้ง อย่าง เก่า แต่ อย่าง ใหม่ นั้น ทั้ง กัน . แปลก กัน
แต่ เพียง วัน ที่ มี กำหนด ต่าง ๆ กัน เท่านั้น ควร นับ ว่า เป็น การ กำหนด
อัน สมควร ที่จะ ถือ ว่า พระพุทธ ศักราช ซึ่ง ตั้ง ต้น แต่ ปี ปรีณิพพาน นั้น
ตั้ง ต้น ปี ใน เดือน เมษายน ได้ ถูก ต้อง ดี แล้ว

เพราะ เหตุ ทั้ง ปวง นี้ จึง ทรง พระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ ใช้ พระ
พุทธ ศักราช ใน ราชการ ทั้ง ปวง ทั่วไป . แทน รัตน โกสินทร ศก ซึ่ง กล่าว
ไว้ใน ข้อ ๓ ตาม ประกาศ ลง วัน พุทศัศัศ ศก เดือน สี่ แรม สิบสอง ค่ำ
ปี ชวด สัมฤทธิศก จุลศักราช ๑๒๕๐ เพราะ ฉะนั้น รัตน โกสินทร ศก
เท่าใด บวก ๒๓๒๔ เข้า แล้ว ก็ เป็น ปี พระพุทธ ศักราช เท่านั้น แต่ กำหนด
ปี อธิกศักร ที่ กล่าว ไว้ สำหรับ กับ รัตน โกสินทร ศก ใน ข้อ ๕ นั้น เพื่อ ใช้
เป็น พระพุทธ ศักราช แล้ว ให้ ลบ ๑๔๒ ฤกษ์ บวก ๒๕๘ อย่าง หนึ่ง อย่างใด
ก็ได้ เหมือน กัน เมื่อ ลบ ฤกษ์ บวก แล้ว เป็น จำนวน เลข เท่าใด เอา เลข ๔
หาร ได้ หมด ตัว ปีใด ปี นั้น เป็น อธิกศักร ตาม ปฏิทิน อย่าง เก่า สำหรับ
การ ใน อดีตกาล ทั้ง กัน แต่ ส่วน ปฏิทิน อย่าง ใหม่ ที่ ใช้ กัน อยู่ ทุก วัน นี้
ให้ ลบ ฤกษ์ บวก แล เอา เลข ๔ หาร เหมือน อย่าง ว่า มา แล้ว นี้ เว้น แต่ ปีใด ๆ
แม้ ว่า ๔ หาร หมด ตัว ปี ได้ แล้ว . แต่ว่า ปี นั้น เอา ๔๐๐ หาร ไม่ หมด ตัว

เล่ม ๒๙ หน้า ๒๖๙

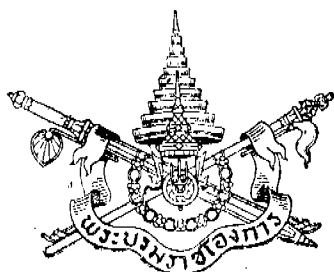
ราชกิจจานุเบกษา

วันที่ ๒ มีนาคม ๑๓๑๑

จะมีเศษ ร้อยหนึ่ง ฤๅสอง ร้อย ฤๅสาม ร้อยก็ดี ปีทั้งสาม อย่างนี้
เป็นปีปกติสุรทิน ต่อเมื่อ ๔๖๐ หาร ชาติตัวด้วย แล้วจึงเป็นปีอธิก
สุรทิน . นอกจากกำหนดปีที่กล่าว มาแล้วนี้ ส่วนวัน แด่เดือน นั้น
ให้ใช้ตามประกาศเก่าที่อ้าง มาข้าง ต้นนี้ทุกประการ

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ รัตนโกสินทร ศักราช ๑๓๑๑

เป็น พระพุทธศักราช ๒๔๕๕ วันที่ ๘๓๔ ฤๅปีที่ ๓ ในรัชกาลปัตยุบันนี้

ประกาศ

ให้ใช้วันที่ ๑ มกราคม เป็นวันขึ้นปีใหม่

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐)

อาทิตย์ทิพอาภา

พล.อ. พิชเยนทรโยธิน

โดยที่จารีตประเพณีของไทยแต่โบราณมา ได้ถือวัน
แรม ๑ ค่ำเดือนอ้ายเป็นวันขึ้นปีใหม่ เป็นการสอดคล้องต้อง
กับคติแห่งพระพุทธศาสนา ซึ่งถือฤดูเหมันต์เป็นการเริ่มต้น
ปี ต่อมาจารีตอันนี้ได้เปลี่ยนแปลงไปตามคติพราหมณ์ ซึ่ง
ใช้วันขึ้น ๑ ค่ำเดือนห้า เป็นวันขึ้นปีใหม่ ครั้นภายหลังเมื่อ

เล่ม ๕๘ หน้า ๓๒ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๑ มกราคม ๒๔๘๔

ทางราชการนิยมใช้สุริยคติ จึงได้ถือวันที่ ๑ เมษายนเป็น
วันขึ้นต้นปีมาตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๓๒

แต่ในนานาอารยประเทศทั้งปวง ตลอดถึงประเทศ
ใหญ่ ๆ ทางปลายบูรพทิศนี้ ได้นิยมใช้วันที่ ๑ มกราคมเป็น
วันขึ้นต้นปี การนิยมใช้วันที่ ๑ มกราคมนี้มีได้เกี่ยวข้องกับ
ลัทธิศาสนา จารีตประเพณี หรือการเมืองของชาติใด
ประเทศใด แต่เป็นการกำหนดโดยวิทยาการทางดาราศาสตร์
และนิยมใช้กันมาเป็นเวลากว่าสองพันปี เมื่อประเทศไทยได้
นิยมถือสุริยคติตามอย่างนานาประเทศแล้ว ก็เป็นการสมควร
อย่างยิ่งที่จะใช้วันที่ ๑ มกราคมเป็นวันขึ้นต้นปีเหมือนอย่าง
ประเทศทั้งหลาย เพราะวันที่ ๑ มกราคม ก็ใกล้เคียงกับ
วันแรม ๑ ค่ำของไทย และเป็นการใช้ฤดูหนาวเริ่มต้นปี การ
ใช้วันที่ ๑ มกราคมเป็นวันขึ้นปีใหม่ จะเป็นการสอดคล้อง
ต้องตามจารีตประเพณีโบราณของไทย ต้องตามคติแห่งพระ
บวรพุทธศาสนา และได้ระดับกับนานาอารยประเทศทั้งมวล

อนึ่ง ได้มีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติ
ประเพณี พุทธศักราช ๒๔๘๓ โดยคำแนะนำและยินยอม
ของสภาผู้แทนราษฎร และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
ตั้งแต่วันที่ ๑๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๘๓ และพระราช

วันที่ ๑ มกราคม ๒๔๘๔ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๕๘ หน้า ๓๓

บัญญัตินั้นก็เป็นอันใช้ได้ตั้งแต่วันที่ ๑๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๘๓ เป็นอันว่าทางรัฐนั้นได้ใช้วันที่ ๑ มกราคม เป็นวันเริ่มปีใหม่แล้ว

จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้พระบรมวงศานุวงศ์ คณะสงฆ์และอาณาประชาราษฎร์ทั้งมวล นิยมถือวันที่ ๑ มกราคม เป็นวันขึ้นปีใหม่ ให้ถือเป็นจารีตประเพณีของชาติตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป และขอให้ปีใหม่วันเริ่มขึ้นในวันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๘๔ นี้ จงเป็นเวลารุ่งอรุณแห่งชีวิต ให้ชาติไทยได้รับความเจริญและก้าวหน้าขึ้นสู่ความรุ่งโรจน์ใหญ่หลวง ให้อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงได้รับความร่มเย็นเป็นสุขทั่วกันเทอญ

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๘๓
เป็นปีที่ ๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

วันที่๑๗กันยายน๒๔๙๓ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม๕๗หน้า๔๑๕

พระราชบัญญัติ

ปีประดิทิน พุทธศักราช ๒๔๙๓

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๙๐)

อาทิตยทิพอาภา

พล. อ. พิชยนทรโยธิน

ตราไว้ณวันที่ ๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๙๓

เป็นปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

เล่ม ๕๑ หน้า ๔๒๐ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๑๓ กันยายน ๒๔๘๓

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรเปลี่ยนปีประติทินให้เหมาะสมแก่กาลสมัยและโบราณประเพณีของไทย

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ตั้งต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติปีประติทิน พุทธศักราช ๒๔๘๓”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้เมื่อพ้นกำหนดสามสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ปีประติทินนั้นให้มีกำหนดระยะเวลาสิบสองเดือน เริ่มแต่วันที่ ๑ มกราคม และสิ้นสุดในวันที่ ๓๑ ธันวาคม

ปีซึ่งเรียกว่า ปีพุทธศักราช ๒๔๘๓ ให้สิ้นสุดลงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ที่จะถึงนี้ และปีซึ่งเรียกว่า ปีพุทธศักราช ๒๔๘๔ ให้เริ่มแต่วันที่ ๑ มกราคม ต่อไป

มาตรา ๕ การกำหนดปีประติทินตามความในมาตรา ๔ ไม่กระทบกระเทือนถึงอายุบุคคลหรือถึงระยะเวลาซึ่งได้กำหนดไว้หรือต้องคำนวณตามกฎหมายหรือนิติกรรมซึ่งได้ประกาศใช้หรือได้กระทำขึ้นก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ บรรดาเงินที่ทางราชการต้องจ่ายเป็นรายปี ซึ่งเริ่มแต่วันที่ ๑ เมษายน และเป็นการจ่ายล่วงหน้านั้น ถ้าได้จ่ายไปแล้วเติมปีสำหรับปีพุทธศักราช ๒๕๕๓ ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่าได้จ่ายแล้วถึงสิ้นเดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔ สำหรับเดือนต่อไปที่เหลือในปีพุทธศักราช ๒๕๕๔ นั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่จ่ายให้เพียง ๕ เดือนต่อจากนั้นให้จ่ายตามปีประติทิน

ในกรณีที่มิใช่เป็นการจ่ายล่วงหน้าหรือจ่ายล่วงหน้าแต่ไม่เติมปี ให้พนักงานเจ้าหน้าที่คำนวณเงินจ่ายให้สำหรับปีพุทธศักราช ๒๕๕๓ เพียงเก้าเดือน และให้ถือว่าเป็นการเสร็จสิ้นกันสำหรับปีพุทธศักราช ๒๕๕๓ การจ่ายคราวต่อไปให้คำนวณจ่ายตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๔ และให้จ่ายตามปีประติทิน

มาตรา ๗ บรรดาเงินภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมใดๆ ที่มีกำหนดต้องเสียเป็นรายปี ซึ่งเริ่มแต่วันที่ ๑ เมษายน

เล่ม ๕ หน้า ๔๒๒ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๔๘๓

พุทธศักราช ๒๔๘๓ นั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เรียกเก็บเต็ม
จำนวนสิบสองเดือน

ส่วนเงินภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมที่ต้องเสียสำหรับปี
พุทธศักราช ๒๔๘๔ นั้น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เรียกเก็บ
เพียงสามในสี่ส่วนของจำนวนทั้งปี

มาตรา ๘ การเสียภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมใดๆ นอก
จากที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ ให้ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการ
นั้น

มาตรา ๙ ให้นายกรัฐมนตรีมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไป
ตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติมีประสิทธิผล พุทธศักราช ๒๔๘๓ นี้ มีหลักการ
กำหนดมีประสิทธิผลใหม่มีระยะเวลาสิบสองเดือน เริ่มแต่วันที่ ๓
มกราคม และสิ้นสุดในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ทั้งนี้เพื่อให้เหมาะสม
แก่กาลสมัย และจารีตประเพณีของไทยแต่โบราณ

